

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **V. D.**, státní příslušnost Ukrajina, bytem v ČR P., v řízení zastoupeného Mgr. V. K., obecným zmocněncem, bytem P. 4, T. 1848/19, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, poštovní schránka 155/50, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.4.2015, č.j. MV-170289-3/SO-2014

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15.4.2015, č.j. MV-170289-3/SO-2014, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 20.11.2014, č.j. OAM-2525-6/ZR-2014 o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu žalobce na území ČR za účelem zaměstnání.

Žalobce uvedl, že pobýval na území ČR na základě povoleného dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání od 27.5.2014 do 26.5.2015. Dne 29.9.2014 zahájil správní orgán řízení o zrušení platnosti tohoto povolení na základě zjištění, že účastník řízení byl pravomocně

odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Žalobce byl trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 2 odsouzen za spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009, trestní zákoník. Trest mu byl vyměřen v trvání tři měsíce odnětí svobody s podmíněným odkladem na dobu 16 měsíců a k trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 16 měsíců.

Žalobce namítá, že se svého protiprávního jednání dopustil a byl za ně pravomocně odsouzen soudem ČR s podmíněným odkladem. Nálezací správní orgán pouze konstatoval, že žalobce nesplňuje podmínku trestní zachovalosti podle § 174 zák. č. 326/1999 Sb. Nepostupoval proto v souladu se základními zásadami správního řízení, zejména s ustanovením § 2 zásada dobré víry a ustanovení § 3 správního řádu, zásada materiální pravdy. Žalobce svým jednáním nezpůsobil žádnou zdravotní újmu sobě, ani jiným osobám, ani nezpůsobil majetkovou škodu. Vytýká správnímu orgánu, že se dostatečně nezabýval okolnostmi daného případu. Odvolací správní orgán pak pouze potvrdil rozhodnutí bez dalšího zkoumání. Opatření správních orgánů považuje za nepřiměřeně tvrdé k okolnostem případu. Poukázal na to, že v trestním řízení bylo zohledněno, že se dopustil svého činu poprvé a celkově se jedná o člověka, který nemá a nikdy neměl problémy s dodržováním zákonů. Žalovanému vytýká také to, že se nezabýval dopadem rozhodnutí do rodinného života a celkově do základní existence žalobce. Žalobce zde pobývá již více než 10 let a po celou dobu zde byl zaměstnán. Nikdy neměl problémy s neplněním účelu dlouhodobého pobytu. Do české společnosti se již integroval, má zde vytvořené potřebné zázemí pro svou rodinu, manželku a dítě. Pokud by se měl vrátit na Ukrajinu, jeho začlenění do pracovního života je nemožné, je jediným živitelem rodiny.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí a poukázal na to, že v případě postupu dle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců správní orgán nemá povinnost posoudit dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Skutkové podstaty obsažené v § 37 odst. 1 jsou skutkovými podstatami závažnějšími, a proto zde na rozdíl od skutkových podstat dle § 37 odst. 2 povinnost posuzovat přiměřenost napadeného rozhodnutí stanovena není. Žalovaný přitom odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20.11.2013, č.j. 9A 222/2010. Vyjádřil názor, že ustanovení § 174a zákona o pobytu není jakýmsi generálním ustanovením zákona, na jehož základě by byl správní orgán povinen v každém případě pro přiměřenost rozhodnutí posuzovat. Závěrem navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Soud projednal věc bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení k výzvě soudu nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem. Má se tedy za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí (ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního).

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti: trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 10.7.2014 č.j. 6T 180/2014 byl žalobce uznán vinným za spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1 trestního zákoníku, za což byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání tři měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 16 měsíců. Současně mu byl uložen zákaz řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 16 měsíců. Dne 29.9.2014 Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky vydalo Oznámení o zahájení správního řízení o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu žalobce z důvodu, že cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Dne 8.10.2014 byl žalobce vyzván k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Dne 10.10.2014 se vyjádřil v tom smyslu, že další trestání formou zrušení pobytu považuje za

nadbytečné. Ministerstvo vnitra ČR vydalo dne 20.11.2014 rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dle § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s ustanovením § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a uložilo žalobci lhůtu k vycestování z území ČR 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Důvodem pro zrušení pobytu bylo spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky a vydání pravomocného trestního příkazu. Na základě podkladů dospěl k závěru, že je zřejmé, že účastník řízení byl pravomocně odsouzen, konkrétně vykonával ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil vlivem návykové látky činnost, při které by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí, nebo způsobit značnou škodu na majetku. Konstatoval, že cizinec, který pobývá na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu je povinen dodržovat zákony ČR. V případě porušení, musí počítat se všemi sankcemi z toho plynoucími. Konstatoval, že jednání účastníka řízení dává jednoznačný důvod ke zrušení jeho pobytového oprávnění, neboť spáchal úmyslný trestný čin, za který byl pravomocně odsouzen nezávislým soudem. Dále pak konstatoval, že s ohledem na to, že správní orgán rozhodoval dle § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nepřísluší mu zabývat se dopadem do soukromého a rodinného života cizince. Z důvodu veřejného zájmu byl povinen takto rozhodnout. Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání, které se obsahově shoduje s podanou žalobou. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu potvrdil. V rozhodnutí se ztotožnil se závěry prvostupňového správního orgánu a zdůraznil, že neposuzuje podmínky, za kterých došlo ke spáchání trestného činu, ale zkoumá naplnění podmínek pro zrušení povolení k dlouhodobému pobytu tak, jak jsou uvedeny v zákoně o pobytu cizinců.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 soudního řádu správního) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

S ohledem na námítky vznesené žalobcem v podané žalobě se soud zabýval otázkou, zda byly splněny podmínky pro zrušení povolení k dlouhodobému pobytu stanovené v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „ zákon o pobytu cizinců“)

Podle ustanovení § 46 odst. 1 věta první zákona o pobytu cizinců platí pro povolení k dlouhodobému pobytu mimo jiných zde vyjmenovaných ustanovení i ustanovení § 37 vztahující se na dlouhodobé vízum. Správní orgán prvního stupně proto správně za použití ustanovení § 46 odst. 1 zákona rozhodl o zrušení dlouhodobého pobytu žalobce podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, podle kterého ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

Ani sám žalobce nezpochybnil to, že byl v době rozhodování správních orgánů pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Správní orgány proto postupovaly zcela v souladu se zákonem, neboť v § 37 odst. 1 písm. a) uvedená podmínka pro zrušení povolení k dlouhodobému pobytu byla splněna. Městský soud přitom vycházel i ze závěrů Nejvyššího správního soudu uvedených v rozsudku ze dne 24.9.2015, č.j. 6 Azs 163/2015 – 47 (dostupný na www.nssoud.cz)

Žalobce pak pouze v obecné rovině namítá, že nalézací správní orgán nepostupoval v souladu se základními zásadami správního řízení, a to zásadou dobré víry, uvedenou v § 2 správního řádu, a zásadou materiální pravdy, uvedenou v § 3 správního řádu.

Žalobce neuvádí, jakým způsobem měla být porušena zásada dobré víry a proto soud pouze v obecné rovině uvádí, že podle obecného ustanovení § 2 odst. 3 správního řádu, správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká (dále jen „dotčené osoby“), a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu. Toto ustanovení se samozřejmě jako základní zásada správního řízení v nejobecnějším smyslu vztahuje i na řízení o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Pokud ovšem procesní předpis obsahuje konkrétní a podrobné ustanovení (ve smyslu § 2 odst. 3 správního řádu „podmínky stanovené zákonem“), uplatní se jakožto ustanovení speciální přednostně, což je případ aplikace § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, jež vede ke zrušení víza, resp. k neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu bez dalšího, a to pro závažnost tohoto důvodu.

K porušení zásady materiální pravdy je nutné uvést, že ani v této námitce žalobce neuvádí, jakým způsobem mělo k porušení této zásady dojít, když z obou napadených rozhodnutí je patrné, že správní orgány neměly žádné pochybnosti o tom, že žalobce byl pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin, když ani on sám tento fakt nezpochybňoval. Proto ani tuto námitku soud důvodnou neshledal.

K námitce žalobce, že se správní orgány nezabývaly dopadem rozhodnutí do rodinného života žalobce a jeho základní existence, uvádí soud, že při užití skutkové podstaty podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců neukládá zákon správnímu orgánu, aby hodnotil, zda jsou důsledky tohoto rozhodnutí přiměřené důvodu pro neprodloužení platnosti povolení k pobytu a aby přihlížel k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince (jako je tomu u skutkových podstat podle § 37 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb.); Zákon v případě pravomocného odsouzení cizince pro úmyslný trestný čin nedává správnímu orgánu žádný prostor pro úvahu o důsledcích a přiměřenosti aktu, kterým bude cizinec zbaven práva pobývat dlouhodobě na území, a proto soud ani tuto námitku důvodnou neshledal.

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního (zákon č. 150/2002 Sb.; dále jen „s. ř. s.“). Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalované pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. srpna 2016

JUDr. Hana Veberová
předsedkyně senátu